

ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μητροπόλεως ταύτης πρὸ τινων ἐκατονταετηρίδων ὑπήγοντο τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Δεβολαίας ἐπαρχίας, αἱ τρεῖς περιοχαὶ τῆς Πρεμετῆς, Δαινίτσα, Ρίζα καὶ Τσερία, καὶ αἱ δύο τῆς Τεπελένης, Δερβένασι καὶ Βιρῆ, αἱ εἰς γενικὴν ἐξώμοσιν περιπεσοῦσι κατὰ τὴν προαπελθοῦσαν ἐκατονταετηρίδα. Πρὸς τοῦτοις καὶ ἡ ἐπαρχία τῆς Κούδεσης ὑπὸ τὴν ποιμαντορίαν ταύτης ὑπήγετο, καὶ διὰ τοῦτο, ὅτε ὁ Ἀλῆ πασᾶς μετόκησεν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην Χριστιανοὺς ἀντὶ τῶν ἐκδιωχθέντων Τουρκαλβανῶν, ὁ τότε Κοριτσᾶς ἐποίμανε τοὺς ἀποίμους ἐκείνους.

Ἐν ἔτει 1828 ἐκ τῶν διπτύχων τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διαγραφείσης τῆς Μητροπόλεως Πωγωνιανῆς, αἱ πρὸς τὴν δεξιὰν ὁχθὴν τοῦ Λὼν Χριστιανικαὶ τῆς χώρας αὐτῆς κοινότητες προσηρτήθησαν τῇ Κοριτσαίᾳ Μητροπόλει.

Τῆς ἐκκλησίας ταύτης εὐρομεν ἀπομνημονευομένους τοὺς ἐπομένους μόνους ἀρχιερεῖς.

Παρθένιος Κοριτσαῖος, ὁ ἀπὸ Κοριτσᾶς ἀρχιεπίσκοπος Ἀχριδῶν ἀναδειχθεὶς τὸ 1670.

Ἰωάσαφ, ἐν τίτλῳ προέδρου Κοριτσᾶς, διότι συγχρόνως διεῖπε καὶ τὴν τῶν Ἀχριδῶν ἀρχιεπισκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1718 μέχρι 1745.

Ἰωακείμ, Κοριτσᾶς καὶ Μοσχόπολεως μέχρι 1781
Μελέτιος, Κοριτσᾶς καὶ Σελασφόρου » 1828
Βησσαρίων, Κοριτσᾶς καὶ Πωγωνιανῆς » 1835
Κύριλλος ὁ ἐκ Βερβορίας, Κοριτσᾶς καὶ Πρεμετῆς 1847.

Νεόφυτος ὁ Ἀργυροκαστρίτης πρῶτον Δρυϊνουπόλεως Κοριτσᾶς ὑπέρτιμος.

Ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ τῆς Κοριτσᾶς ἐκ τῶν πολυπληθεστάτων ἄλλοτε μοναστηρίων σώζονται τὰ ἐπόμενα 1.) Τὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, κατὰ τὸ χωρίον Βοδοστίτζα. 2.) Τὸ τοῦ Ἀγίου Νικολάου αὐτόσε, κτίσμα τοῦ 1450. 3.) Τὸ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου κατὰ τὸ βουνὸν Δρένοβον. 4.) Τὸ τοῦ προφήτου Ἠλίου κατὰ τὸ χωρίον Χοστίτσα. 5.) Τὸ τοῦ Προφήτου Προδρόμου κατὰ τὴν Μοσχόπολιν, κτίσμα τοῦ 1630. 6.) Τὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων κατὰ τὸ Μπιθικούκιον (1). 7.) Τὸ τοῦ Προφήτου Ἠλίου κατὰ τὸ ὄρος τῆς Κοριτσᾶς, ἀπέναντι τῆς κορυφῆς τοῦ

γιανῆς Ἀχριδῶν Κυρίου Κυρίου Παρθενίου τοῦ ἐκ Κοριτσᾶς καταγομένου, ἀπὸ Χριστοῦ πχ (1670), παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἰδίου καὶ ἀφιερώθη. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς Μοσχόπολεως ἀφαιρεθείσης τῆς λέξεως Σελασφόρου ἐπετέθη ἡ Μοσχόπολις μέχρι τοῦ 1828, ἐκ δὲ τοῦ καταλόγου τῶν μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀρχιερατευσάντων ἐξάγεται ὅποιος τροπολογίας ἔσχεν ὁ Μητροπολιτικὸς τίτλος τῆς Κοριτσᾶς μετὰ τοῦ 1670-1847.

(1) Εἰς τίτλον καὶ δικαίωμα τοῦ Μοναστηρίου τούτου κληρικὸς ἐλθεσθεὶς διακείμενος εἰς Βασιτίαν ἠγόρασεν αἰώνως τὸν φόρον τοῦ ζυγίου, ἵνα τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα αὐτοῦ διαδιδάχθῃ τῷ ἡγουμενεύοντι, ὡς καὶ διεδιδάχθη μέχρι τῆς ἐκπνεύσεως τοῦ Βασιτικοῦ κράτους κατὰ τὸ 1797 πρὸς ὄφελος αὐτοῦ.

ὄρους Κιουντέτι (1) 8) Τὸ τῆς Ἀναλήψεως, ἀντικρὺ περὶ τὴν μίαν ὥραν ἀπέχον τῆς κόμης Δεβόλης (2).

Περαινομεν τὴν μονογραφίαν ταύτην παραπέμποντες τὸν ἀναγνώστην καὶ εἰς τὸ Ε'. Κεφάλαιον τοῦ Β' μέρους τῆς περιγραφῆς ταύτης ἐν λέξει Κοριτσᾶ.

ἩΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῃ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλάδ. 441.)

Κ'.

Γενικὴ φυσιογνωμία τῶν μεσημβρινῶν πολιτειῶν.

Τῶν δὲ μεσημβρινῶν πολιτειῶν τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα κατὰ πολὺ διαφέρουσι τῶν ἀρκτικῶν καὶ ἰδοὺ οἱ λόγοι τῆς διαφορᾶς.

Ἐν πρώτοις μέγα μέρος τῆς μεσημβρινῆς χώρας κατωκίσθη ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ Ἰσπανῶν καὶ Γάλλων γνωστὸν δὲ ὅτι τὰ ἦθη τῶν δύο τούτων λαῶν διαφέρουσιν εἰς ἄκρον τῶν τῶν Ἀγγλῶν, οἱ τινες ἐποικῆσαντες εἰς τὴν ἀρκτικὴν ἐνετύπωσαν εἰς αὐτὴν τὴν σφραγίδα τοῦ ἰδίου πολιτισμοῦ.

Δεύτερον ἐπικρατοῦσιν εἰς τὰς μεσημβρινὰς πολιτείας ἔθιμα τινὰ ἰδιάζοντα εἰς τόπους παρὰδεχομένους τὴν δουλείαν, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς τὴν νῆσον Κούβαν καὶ εἰς τὴν Βρασιλίαν.

Τρίτον τοσαύτη ἡ διαφορὰ τοῦ κλίματος τῶν δύο μερῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ὁμολογήσωμεν τὴν ἠθικὴν ἐπιρροὴν τὴν ἐπιβάλλουσιν ἄλλοις ἔθιμα.

Εἰς τρεῖς φυλὰς διάφορον ἔχουσας τὸν χαρακτῆρα δυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν τοὺς λαοὺς τοὺς κατοικοῦντας τὴν ἀχανῆ χώραν τῆς ἀμερικανικῆς δημοκρατίας, τὴν φυλὴν τῶν Δυτικῶν (Westman) τὴν τῶν Γιαγκῶν καὶ τὴν τῶν Βιργινίων ἢ μεσημβρινῶν.

Ἐκάστη τῶν τριῶν τούτων φυλῶν ἔχει ἴδιον πνεῦμα καὶ ἴδιον τρόπον ὑπάρξεως, συντρέχοντα εἰς συντήρησιν ἰδικιτέρων νόμων πρὸς διοίκησιν ἐκάστης

(1) Τὸ εἰς τὴν κοινότητα τῆς Μπόριας ἀνήκον τοῦτο Μοναστήριον ἠγέρθη, κατὰ τινὰ παράδοσιν παρὰ τινος ἡγεμόνος τοῦ Κινουτετίου, ἵνα ἐν αὐτῷ ἐκκλησιάζηται οὗτος μεταβαίνων αὐτόσε διὰ ξυλίνης γαφύρας, συνανούσης τὰς δύο κορυφὰς τῶν δύο ξηθέντων ὀρέων.

(2) Καὶ ἐτέρων ἀρχαίων μονῶν εἰσέλπει, φαίνονται κατὰ διαφόρους θέσεις, εἰς τῆς τοῦ Ἀγίου Γεωργίου κατὰ τὸ χωρίον Μαγκούλιον, οὗ τινες εἰκὼν σώζεται ἐν τῇ προμνηθείσῃ τοῦ Ἀγίου Νικολάου μονῇ. Τῆς τοῦ Ἀγίου Νικολάου μετὰ τῶν χωρίων Δαινίτσα καὶ Κούτσι μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν τῆς Κοριτσᾶς ἀπέχουσας. Τῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰς μέρος ἀπὸ τομον, οὗ τινος ἡ εἰκὼν διατηρεῖται ἐξωγραφισμένη κατὰ τὴν πραγμαπίδα τοῦ ὑποσυντηρουμένου ναοῦ. Τῆς τοῦ Ἀγίου Γεωργίου κατὰ τὸν μῦλον τῆς Σδέσδας.

πολιτείας ανεξαρτήτου, ὡς γνωστὸν, τῆς γενικῆς κυβερνήσεως.

Τοῦ Δυτικοῦ οἱ τρόποι εἶναι κατὰ πρώτην προσβολὴν τραχεῖς, πολλάκις δὲ καὶ βάρβαροι· αὐτοὶ ὁμῶς εἶναι γενναῖοι, εὐπαρήσιαστοι, ἀφιλοκερδῆς καὶ κατ' ἐξοχὴν φιλόξενοι. Αἱ ιδιότητες δὲ αὐταὶ εἶναι ἀναγκαῖοι κερπὸς τῆς πρώτης ἀγωγῆς καὶ τῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν ὁποίων ζῇ. Εἰς τὰς δυτικὰς ἐπαρχίας συνέρρευσαν πανταχόθεν τῆς γῆς οἱ πλεῖστοι τῶν ἀποκλήρων, οἱ τινες στερούμενοι τροφῆς σώματος καὶ ψυχῆς, ἥτοι ἐλευθερίας καὶ ἄρτου, ἤλθον ν' ἀναζητήσωσιν αὐτὴν εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἀλλ' ὅπως ἀποκτήσωσι τὰ πολύτιμα αὐτὰ ἀγαθὰ, ἤναγκάσθησαν νὰ παλαίσωσι πρὸς φύσιν καὶ μὲν πλουσίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ, ἀγρίαν ὁμῶς κατ' ἀρχὰς καὶ δυσυπότακτον εἰς τὰ ἔργα τῆς γεωργίας.

Τὰ πρῶτα ἔργα ὅσα κατώρθωσαν εἰς τὴν νέαν αὐτὴν γῆν οἱ τολμηροὶ ἔποικοι, ἀποτελοῦσι μίαν τῶν ὠραιότερων σελίδων τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, διότι ἀποδεικνύουσι τὴν ἐκ τῆς ἐλευθερίας δύναμιν καὶ τὸ θάρρος.

Καὶ τὰ ἐλάχιστα ἔπρεπε νὰ δημιουργήσωσιν οἱ ἔποικοι τῶν δυτικῶν ἐπαρχιῶν νὰ ἐκχερσώσωσι τὰ προσιόνια καὶ ἀπρόσιτα δάση, νὰ χαράξωσιν ὁδοὺς, νὰ καλλιεργήσωσι τὴν γῆν, νὰ ἀνεγείρωσι πόλεις, καὶ τὸ σπουδαιότατον ν' ἀποκρούσωσι τοὺς Ἰνδοὺς, οἵτινες ὑπερήσπιζον γενναίως τὰ ἴδια δικαίωματα, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπεχώρουν ἀπὸ τοῦ τόπου τῶν πατέρων αὐτῶν.

Προσβιλλόμενοι ἀδιακόπως παρὰ τῶν ἀγρίων, καὶ ἀδιακόπως προσβάλλοντες αὐτοὺς ὅπως αὐξήσωσι τὴν ἰδίαν χώραν, συνεκρότησαν ἰδιαιτέραν κοινωνίαν ἐκ γεωργῶν στρατιωτῶν. Ἐνοπλοὶ ὄντες πάντοτε ἐφοίτων καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐκκλησίας φέροντες πυροβόλα καὶ ξίφη, καὶ ὡς ἀληθῆ τέκνα τῆς φύσεως μόνον νόμον καὶ μόνον ὁδηγὸν εἶχον τὴν συνείδησιν καὶ τὸ συμφέρον· διὸ ἕκαστος ἦτο καὶ δικαστὴς τῶν ἰδίων συμφερόντων· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦσαν καὶ ἀνεκτικοὶ καὶ εὐποιοιτικοί. Ὅσάκις ἐπιδιδώμεθα εἰς ἐπικίνδυνον ἐπιχείρημα ἀπεκδυόμεθα καὶ περιφιλαντίας καὶ ἰδιοτελείας, διότι ἐκ τῆς ἐπιτυχίας πάντων κρέμαται ἡ ἐπιτυχία ἐνὸς ἑκάστου. Ἰδοὺ δὲ διὰ τί τότε γινόμεθα καὶ ἀγαθοὶ καὶ φιλόφρονες. Ἴσως καὶ τοῦτο εἶναι φιλαυτία· ἀλλὰ καλὸν νὰ μὴ ἀναισθητοῦμεν ὑπὲρ τὸ δέον τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων ὥς εὐχαριστώμεθα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἀρετῶν.

Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ τραχύτης τῶν κατοίκων τοῦ δυτικοῦ μέρους, ὥστε ἐπωνόμασαν αὐτοὺς half horse, half aligator, ἥτοι μισὰ ἄλογα, μισοὺς κροκοδείλους.

Ὁ Δυτικὸς ὀλίγον φροντίζων περὶ εὐπρεπείας, προ-

τιμαῖ ἐνδυμα διαρκῆς καὶ πλατύ· καὶ ἐνῶ οἱ Γιάγκαι φέρουσι μαῦρα καὶ κομψά, αὐτοὶ φορεῖ χονδρά καὶ στερεά. Τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ ἔχουσι διπλοὺς πάτους, ὁ πῖλος κλίνων πρὸς τὰ ὀπίσω, οὐδέποτε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας χωρίζεται ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ὅταν προσαγορεύῃ καὶ ὅταν μένῃ ἐν τῇ οἴκῃ, καὶ ὁ λαίμοδέτης περιζωννύει ὡς σχοινίον τὸν εὐτραφῆ τοῦ Δυτικοῦ τράχηλον. Ἀγαπᾷ δὲ καὶ τὸν καπνὸν, πολλάκις δὲ καὶ μασσαῖ αὐτόν. Ταμβάκον ὁμῶς δὲν πίνει.

Ἐὰν σὲ ἀπαντήσῃ καθ' ὁδὸν καπνίζοντα καὶ θέλῃ νὰ ἀνάψῃ τὸ σιγάρον αὐτοῦ, σὲ σταματᾷ οὐχ ὅπως σὲ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν νὰ πράξῃ τοῦτο, ἀλλὰ ὅπως ἀρπάξῃ ἀπὸ τοῦ στόματός σου τὸ σιγάρον σου καὶ ἀνάψῃ τὸ ἑαυτοῦ. Μετὰ δὲ ταῦτα σοὶ ἀποδίδει αὐτὸ χωρὶς οὔτε κἂν νὰ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ διαβαίνει. Καὶ ἐὰν νομίσῃ ὅτι τὸ σιγάρον σου δὲν εἶναι καλῆς ποιότητος, ρίπτει αὐτὸ καὶ σοὶ προσφέρει δύο ἢ τρία ἄλλα ὡς ἂν σ' ἐγνώριζε πρὸ αἰώνων.

Πάντη ἀντιθέτους ἔχουσι τὰς ἑξεις οἱ Γιάγκαι, οἵτινες ἐτήρησαν ἀριστοκρατικούς τινας τύπους καὶ τὰ αὐστηρὰ ἦθῃ τῶν Καθαριστῶν. Καταδιωκόμενοι ὑπὸ Ἰακώβου τοῦ Α' ἐβιάσθησαν νὰ φύγωσιν ἀπὸ τῆς Μεγ. Βρετανίας καὶ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Καὶ ἵνα ἀποδείξωσιν ὅτι δὲν ἦσαν λησταί, ὅπως διέδιδεν ἡ κακοβουλία, ἐπέβαλον τὸν τε ἰδιωτικὸν καὶ τὸν δημόσιον αὐτῶν βίον εἰς αὐστηροτάτους κανόνας, καὶ τοσούτῳ μάλιστα αὐστηροῦς, ὥστε ἐνίοτε κατήντων καὶ γελοῖοι· ὅθεν κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη ἡ νέα Ἀγγλία ὡμοίαζε πρὸς μοναστήριον.

Ἐκ τούτου τὰ μέλη τῆς κοινωνίας αὐτῆς πρὸς τὴν δυσπιστίαν καὶ τὴν προσποιήσιν τοῦ χαρακτῆρος, ἀπέκτησαν καὶ πνεῦμα βαρὺ, ψυχρὸν, περισκεπτικόν, λογιστικὸν καὶ ἐπηρμένον· οὐδὲ καὶ σήμερον μετεβλήθησαν εἰ καὶ συνεμίγησαν μετὰ μεγίστου ἀριθμοῦ ξένων. Δὲν λέγω ὅτι στεροῦνται ἀρετῶν, ἀλλὰ πράττουσι τὸ καλὸν διότι εἶναι ἐπωφελες, ἀρμόδιον, ἐπιτηδεῖαν μάλιστα νὰ τὸ πράξωσι, καὶ σπανίως παραφέρονται ὑπὸ γενναίου αἰσθήματος. Ἦναι ἄλλοι ἀριθμοὶ, ἔχοντες τὴν λογικὴν καὶ τὴν τάξιν, ἐν ταυτῷ δὲ καὶ τὴν ἀηδίαν αὐτῶν. Τὰ ἔργα, τὰ αἰσθητικά αὐτῶν ὑποβάλλονται εἰς τὰς τέσσαρας πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς· πρόσθεσις, ἀφαιρέσις, πολλαπλασιασμὸς καὶ διαιρέσις, ἰδοὺ ὁλόκληρος τῶν Γιάγκων ὁ βίος.

Δικαίως λοιπὸν φημίζονται ὡς οἱ ἐμπαιρότεροι ἔμποροι τῆς Ἀμερικῆς, ἴσως δὲ καὶ πάσης τῆς ὕψιλλου. Θεωροῦνται ἀξιόλογοι ναυτικοί, εὐφυέστατοι μηχανικοὶ καὶ τολμηρότατοι κερδοσκόποι. Αὐτοὶ πρὸ πάντων συνέστησαν συγκοινωνίας εἰς ποταμοὺς πλατυτάτους ὅσον ἡ θάλασσα, ἐμπορεῖα, πνινοει-

δεῖς ἐταιρίας, ἐργοστάσια καὶ σιδηροδρόμους διασχίζοντας τὰς ἀχανεῖς χώρας τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς καὶ ἀπὸ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν.

Ἀλλ' εἰ καὶ ὀφείλει πολλὰ ἡ Ἀμερικὴ εἰς τὸν βιομήχανον, τὸν ἐπιχειρηματικὸν καὶ ἀδάμαστον νοῦν τῶν Γιάγκων, ἕνεκα ὅμως τοῦ ψυχροῦ καὶ ἀνελγούς αὐτῶν χαρακτῆρος, μένουσι μακρὰν τοῦ πολιτικοῦ σταδίου. Καὶ τοῦτο ἀποδεικνύεται πρὸ πάντων ἐκ τοῦ μακροῦ καταλόγου τῶν προέδρων, ὧν δύο μόνοι εἶναι Γιάγκαι, ὁ John Adams καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Quincy Adams, οἱ τινες μάλιστα, ἐναντίον τῆς ἐπικρατούσης συνηθείας, καθ' ἣν οἱ πρόεδροι ἐκλέγονται καὶ τὴν δευτέραν τετραετὴ περίοδον, ἐκυβέρνησαν μίαν μόνην. Τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Γιάγκαι δὲν ἀπολαμβάνουσι πολλῆς δημοτικότητος.

Αὐστηροὶ πάντοτε, κατ' ἐπιφάνειαν τοῦλάχιστον, ἀποφεύγουσιν ἐπιμελῶς πᾶσαν δημοσίαν εὐθυμίαν· διὰ τοῦτο ἡ διόλου ἡ σπανιώτατα φοιτῶσιν εἰς θέατρα. Ἐπιτήδείοι τινες ὅμως κερδοσκόποι ἐθεμελίωσαν μουσεῖα καὶ ἐντὸς αὐτῶν παρέθεντο θέατρα τῶν χάριν Καθαριστῶν, οἱ τινες μεταδίδοντες εἰς ἐπίσκεψιν τεταρχειυμένων ὄψεων καὶ κροκοδείλων, ἐξολισθαίνουσιν ἱεροκρυφίως πρὸς τὴν αἴθουσαν ὅπου διδάσκονται κωμωδίαί.

Τοιαῦτα μουσειοθέατρα εὐρίσκονται καὶ ἐν Νεο-βοράκῳ καὶ ἐν Βοστώνῃ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς.

Ἀλλ' οὐδὲ δημοσίων παιγνιδίων συγκατατίθεται νὰ μετάσχη ὁ Γιάγκης· μόνην δὲ ἐξάίρεσιν δέχεται ὑπὲρ τῶν πασσαλίων (jeu de quilles), διότι ἀγαπᾷ αὐτὰ περιπαθῶς. Πανταχοῦ βλέπεις αὐτὸν καὶ καθ' ὁδόν, καὶ εἰς τοὺς κήπους, καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς, καὶ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα παίζοντα πασσάλια καὶ κατακυλῶντα σφαίρας ὀγκωδεστάτας.

Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ συνέβησαν ἕνεκα τῆς ἀνεπιτηδεϊότητος τῶν παιζόντων, οἱ τινες ἐκλαμβάνοντες τοὺς πόδας τῶν θεατῶν ἀντὶ πασσαλίων προσέβαλεν αὐτοὺς, ἡ ἀστυνομία ἀπηγόρευσε τὸ ἐπικίνδυνον τοῦτο παιγνίδιον, τὸ ὅποιον πολλάκις ἐκαλεῖτο τῶν ἐγκέα, διότι συνέκειτο ἐκ πασσαλίων ἐνέα. Ἀλλ' οἱ Γιάγκαι ἀγανακτήσαντες ἐναντίον τῆς ἀπαγορεύσεως, ἐσοφίσθησαν τρόπον ὑπεκφυγῆς καὶ ἀντὶ τῶν ἐνέα ὠνόμασαν αὐτὸ τῶν ὀκτώ, καὶ οὕτω ἐξηκολούθησαν παίζοντες ἀτιμωρητί.

Εἶναι δὲ καὶ ἀκάθεκτοι ὑδροπόται καὶ αὐστηρότατοι τηρηταὶ τῆς Κυριακῆς, ὅτε ἀπὸ πρωῒς μέχρι ἐσπέρας χασμῶνται ἀδικοκόπως ἐπὶ τῆς Βίβλου. Αὐτοὶ πρῶτοι συνέστησαν πανταχοῦ τῆς Ἀμερικῆς ἐργαστήρια Βίβλου ἢ Bible-houses, ὅπου δικνέμενται δωρεὰν Βίβλοι εἰς πάντα αἰτοῦντα.

Ἰδοὺ παράδειγμα δεικνύον τὸν σοβαρὸν χαρακτῆρα τῶν ἀληθινῶν Γιάγκων.

Ὁ Quincy Adams, ὃς τις, ὡς πρὸ μικροῦ εἶπομεν, ἐξελέχθη πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν, ἐπαρθεὶς ἴσως ἕνεκα τοῦ μεγαλείου τῆς θέσεως, ἐπεδόθη εἰς εὐθυμία, καὶ ὡς ἄλλος συβκρίτης διεφθαρμένος καὶ θηλυπρεπεῖς ἐτοπαθέτησεν εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν, . . . μντεύσατε τί; . . . σφαιριστήριον (billard). Τοσοῦτω δὲ ἐσκηνδαλίσθησαν οἱ συμπολίται αὐτοῦ διὰ τὴν τοιαύτην παραλυσίαν, ὥστε ἐψήφισαν ἐπίσημον κατάκρισιν τῆς φιληδόνου διαγωγῆς τοῦ προέδρου!

Ἀλλ' οἱ Βιργίνιοι ἢ οἱ κάτοικοι τῆς Μεσημβρίας, εἶναι βεβαίως οἱ συμπαθητικώτατοι πάντων τῶν Ἀμερικανῶν. ἔχουσιν ιδιότητας τῶν ὁποίων στεροῦνται οἱ Γιάγκαι, πολλάκις δὲ καὶ ὅλως ἀντίποδες αὐτῶν δύνανται νὰ ὀνομασθῶσιν. Ἐνῶ φέρ' εἰπεῖν ὁ Γιάγκης εἶναι εἰς ἄκρον δραστήριος, ὁ Βιργίνιος ἀγαπᾷ τὴν ὀκνηρίαν. Ὁ μὲν Γιάγκης εἶναι φειδωλὸς περὶ τὸ λέγειν καὶ φιλάργυρος περὶ τὸ δαπανᾶν· ὁ δὲ Βιργίνιος ἀδόλεσχος καὶ φιλοδάπανος· μέχρι ἀσωτίας. Ὁ Γιάγκης ἔχει καθαρὸν τὸ ἐνδυμα καὶ ὅταν ᾔηται παμπάλαιον, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι σπάνιον· ὁ Βιργίνιος ὅμως δὲν εἶναι παραπολὺ φίλος τῆς καθαριότητος, ἀν καὶ φορεῖ νέα ἐνδύματα καὶ πολυτελεῖ ὠραῖσματα. Ὁ Γιάγκης εἶναι πονηρὸς, ὁ Βιργίνιος εὐφυής· ὁ Γιάγκης ἀποφεύγει τὰς ἡδονάς, ὁ Βιργίνιος ζῇ δι' αὐτάς, διὰ τὸ θέατρον, τὰς πανηγύρεις, τοὺς χοροὺς, τὰ παιγνίδια καὶ τὸν ἔρωτα. Ὁ Γιάγκης κατοικεῖ οἰκίαν δισκευασμένην ὡς οἱ ἀριθμοὶ καὶ σιωπηλὴν ὡς οἱ τάφοι· τῶν δὲ Βιργινίων ὁ οἶκος εἶναι πολλάκις ἄτακτος, καὶ πάντοτε ἀκούεις ἐν αὐτῷ κρότους καὶ ταραχὴν.

Ἐάν ὁ Αὐτικὸς εἶχε πλείονα εὐγένειαν εἰς τοὺς τρόπους, ἐάν περιποιεῖτο κάλλιον ἑαυτὸν, ἐάν ἐνὶ λόγῳ δὲν ἔκρυπτεν ὑπὸ βάνχυσον ἐξωτερικὸν τὰς ἀξιολόγους αὐτοῦ ἀρετὰς θὰ ἦτο κατ' ἐμὲ ὁ ἄριστος τῶν Ἀμερικανῶν· οὐδεὶς πλέον αὐτοῦ αἰσθάνεται τὴν ἰδίαν ἀξίαν καὶ τιμᾷ τοὺς ἄλλους· ἀγαπᾷ δὲ καὶ τὴν ἰσότητά διότι εἶναι δίκαιος καὶ ἀγαθός· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ τρόποι αὐτοῦ εἶναι ἀπολίτευτοι, πρέπει νὰ μαντεύσῃ τις τὰ ὑποκρυπτόμενα προτερήματα.

Ὁ Βιργίνιος εἶναι ἀνώτερος πάντων τῶν λοιπῶν Ἀμερικανῶν ὡς ἔχων τὸ πολυτιμώτατον τῶν προτερημάτων, τὸν ἐνθουσιασμόν. Ὁ ἐνθουσιασμός εἶναι τὸ ἱερὸν πῦρ τὸ ὅποιον γεννᾷ καὶ ἀναφλέγει πάντα τὰ ὠραῖα αἰσθήματα· ἄνευ δὲ ἐνθουσιασμοῦ οὔτε μεγάλα προτερήματα, οὔτε μεγάλα ἀρετὰ ὑπάρχουσι. Διὸ βλέπομεν τὴν ἐνθουσιώδη Βιργινίαν χορηγῆσάν μέγαν ἀριθμὸν ἀνδρῶν ἐνδόξων διὰ τε τὴν διανοητικὴν καὶ πολιτικὴν αὐτῶν ἐκκνότητά· ὁ Οὐάσιγκτων, ὁ Ἰέφφερσον, ὁ Μονρόη, ὁ Μάδισον, ὁ Πατ

τρίκ. Ερρίκος, ὁ Αὐτ., ὁ Κάου καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἦσαν ἐκ Βιργινίας.

Πάσας ὁμοῦ τὰς ἀρετὰς αὐτὰς ἐπεσκίαζεν ὁ παρά φύσιν θεσμός τῆς δουλείας, τὸν ὅποιον εὐτυχῶς κατήργησεν ὁ γιγάντιος πόλεμος, οὐ τινος ἐγενόμεθα μάρτυρες κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη.

Τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν Νέαν Αὐρηλίαν δύο τινὰ διεγείρουσιν εὐθὺς ἀμέσως ὅλην τὴν περιέργειαν, τὸ ἐξίστην κάλλος τῶν ἐξ εὐρωπαϊῶν γυναικῶν (créoles) καὶ τὸ φίλερι τῶν ἀνδρῶν.

Αἱ ἐξ εὐρωπαϊῶν γυναῖκες διακρίνονται καὶ διὰ καλλονῆς καὶ διὰ χάριτος ἐξόχου· ἔχουσι τὴν ὄψιν κατὰλευκόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ σκιζομένους ὑπὸ μακρῶν καὶ πυκνῶν βλεφαρίδων, τὴν κόμην πλουσίαν, τοὺς πόδας μικροὺς, τὸ ἀνάστημα λεπτὸν καὶ κομψόν, τοὺς ὀδόντας ὠραιότατους, τὸ στόμα ὅπως οὖν μὲν μεγάλον ἀλλὰ φιλήδονον, σὲ γοητεύουσι πρὸ πάντων διὰ τῶν ἐπιχαρίτων καὶ ἀνειμένων χειρονομιῶν καὶ διὰ τῆς γλυκείας φωνῆς αὐτῶν. Συμπληθικὸν οὕτως εἰπεῖν ὑγρὸν ἐξέρχεται ἐκ τῶν γυναικῶν αὐτῶν ὡς εὐωδία ἐξ ἀνθέων· εἶναι ἐνὶ λόγῳ πλέον γυναῖκες κατὰ πάντα, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα, πασῶν τῶν ἄλλων γυναικῶν. Ἀγαθὰ πρὸς πάντας, ἀγαπῶσι καὶ περιποιοῦνται τὰ τέκνα αὐτῶν πλέον τῶν ἄλλων μητέρων. Ἀλλ' εἰ καὶ ἔχουσι τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύειν πάντα διὰ τοῦ σπανίου αὐτῶν πνεύματος, δὲν θέλουσιν ὁμοῦ καὶ νὰ μάθωσιν· ἡ ὀκνηρία αὐτῶν εἶναι ἀπαραδειγμάτιστος· θ' ἀπέθνησκον ὑπὸ τῆς πείνης ἂν ἄλλοι δὲν ἐφρόντιζον νὰ θρέψωσιν αὐτάς. Οὐδεμίαν φροντίδα λαμβάνουσι περὶ τῶν τοῦ βίου, νομίζουσιν ὅτι ἀρκεῖ τις νὰ γεννηθῇ ὅπως ζήσῃ. Κατ' αὐτάς ἡ θεία πρόνοια ἢ τις τρέφει τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ μήτε σπεύροντα μήτε θερίζοντα, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ φροντίζῃ μετὰ τῆς αὐτῆς γενναιότητος καὶ ὑπὲρ τῶν ὠραίων καὶ ἀγαθῶν γυναικῶν, προτιμοτέρων πάντων τῶν πτηνῶν τοῦ κόσμου.

Δύο εἶναι αἱ κυριώτεραι καὶ μόναι φροντίδες τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος γυναικῶν, ἡ τῶν τέκνων, καὶ ἡ τῆς διατηρήσεως τῆς ὄψεως αὐτῶν· καθήμεναι κλεισταὶ εἰς τὴν οἰκίαν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἐξέρχονται τὸ ἐσπέρας ὅτε ἡ θαλάσσιος αὔρα θροσιζει τὴν διακεκνυμένην γῆν. Ἐὰν δὲ δὲν ἔχωσι τέκνα ἵνα περιποιηθῶσιν, ἢ ἐὰν ἐφρόντισαν περὶ αὐτῶν, καταγίνονται εἰς τὴν ἰδίαν ἐαυτῶν περιποίησιν. Πάντοτε σχεδὸν ἔχουσι τὸ πρόσωπον, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς βραχίονας ἡλειμμένους διὰ μύρου (cold-cream), τὸ ὅποιον ἔχει τὴν ἀρετὴν νὰ τηρῇ μαλακὸν τὸ δέρι καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ εἰς τὸν αἶρα νὰ ἐγγίξῃ αὐτό.

Ἄλλαι πάλιν κοκκίζουσι πολλάκις τῆς ἡμέρας τὸ πρόσωπον, τοὺς βραχίονας καὶ τὸ στήθος με κόκκινον ὀρυζίου· θὰ ἦσαν δυστυχέσταται ἂν ἐστραφούντο

τοιαύτης κόψεως. Καὶ νὰ μὲν ἐν γένει αἱ γυναῖκες θεωροῦσιν ἀναγκαῖα τὰ περιττά, αἱ μεσημβριναὶ ὁμοῦς Ἀμερικανίδες θεωροῦσι τὴν περιττὴν αὐτὴν κόκκινον ὡς ἀναπόφευκτον καὶ πρωτίστην ἀνάγκην.

Ὅταν πρόκειται νὰ ἐξέλθωσι τῆς οἰκίας σπογγίζουσιν ἐλαφρότατα τὴν κόκκινον διὰ λεπτοτάτου ὑφάσματος, ὅπως ἀφαιρεθῇ τὸ πολὺ μέρος· μένει ὁμοῦ ἱκανὴ εἰς τοὺς πόρους ἵνα ἐμποδίζῃ τὸν ἰδρώτα καὶ ἀναδεικνύῃ συμπαθητικώτερον τὴν ὄψιν.

Εἰς τὰ θηλυπρεπῆ ὁμοῦ αὐτὰ σώματα κατοικεῖ καρδία ἀδελφῶν ἐλέους· πᾶσα ἡ πρὸς μεσημβρίαν Ἀμερικὴ ἔχει, ὡς γνωστὸν, νοσηρώτατον τὸ κλίμα, δι' ὃ καὶ νεκροταφεῖον ἐπικαλεῖται ἡ Νέα Αὐρηλία. Ἐν καιρῷ τῶν μεγάλων καυμάτων ὁ κίτρινος πυρετὸς διασπείρει τὸν ὄλεθρον. Τότε καὶ ἡ ἀφροσύνη τῶν γυναικῶν εἰς τὴν περιποίησιν τῶν δυστυχῶν ἀσθενῶν εἶναι ὑπερτέρᾳ παντὸς ἐπαίνου· φέρονται δὲ οὕτω ἄνευ οὐδενὸς συμφέροντος καὶ μόνον ὅπως πράξωσι τὸ καλόν. Πρὸς τοὺς ξένους δεικνύονται ἄλλαι μητέρες. Καὶ τίς ἀσθενὴς δὲν θέλει τότε νὰ ζήσῃ ὅπως δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ εἰς τοιοῦτους ἀγγέλους;

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχ. καὶ τέλος. Ἰδε φυλ. 443)

Τί δὲ ἀπέγειναν οἱ καταδικασθέντες;

Πρῶτον ὁ ἱερεὺς Περὲτ ἐπλήρωσε τὸ χρέος αὐτοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀποθανὼν δέσμιος ἐνῷ μετεκομίζετο διὰ θαλάσσης εἰς Βρέστ.

Ὁ δὲ ἱππότης ἔλθων εἰς Βενετίαν κατετάχθη στρατιωτικῶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς δημοκρατίας πολεμοῦσας τότε πρὸς τοὺς Τούρκους, καὶ ἐστάλη εἰς τὴν Κρήτην, ἣ τις ἀπὸ εἰκοσιδύο ἐτῶν ἐπολιορκεῖτο ὑπ' αὐτῶν. Μόλις δὲ ἐφθάσε καὶ ἐνῷ περιείρχετο εἰς τὰ τείχη μετὰ δύο ἄλλων ἀξιωματικῶν, βόμβρα ἐκραγείσα παρ' αὐτὸν τὸν ἐφόνευσε, χωρὶς καὶ νὰ ἐγγίσῃ τοὺς συμπέδιζοντας, τὸ ὅποιον ἐθεωρήθη ὡς θεία ἐκδίκησις.

Τοῦ δὲ ἀββᾶ ἡ ἱστορία εἶναι καὶ διεξοδικωτέρα καὶ παραδοξωτέρα. Χωρισθεὶς ἀπὸ τοῦ ἱππότου περὶ τῆς Γενούης, διέβη τὸ Πεδεμόντιον, τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Γερμανίαν καὶ ἦλθεν εἰς Ὀλλανδίαν φέρων ψευδὲς ὄνομα, Λαμορτελιέρ, καὶ μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς κατεστάθη εἰς Βιάνην, ὅπου ἐβασίλευε τότε ὁ κόμης Λίππης· ἐνταῦθα δὲ ἐγνωρίσθη μετὰ τινος εὐγενεῖς, ὃς τις παρουσίασεν αὐτὸν εἰς τὸν κόμητα